

Sygn. akt IV KK 183/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSA del. do SN Dariusz Kala

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga,
w sprawie A. K.

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 8 stycznia 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Urząd Celnny w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 5 lutego 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 14 marca 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego A. K.
przekazuje Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r., uznał A. K. za winnego tego, że w dniu 22 listopada 2010 r. w lokalu o nazwie „Bar B.” na ul. G. 20 w Z., urządzał i prowadził gry losowe w celach komercyjnych na dwóch automatach o nazwie LION HOT Games typu wideo oraz o nazwie LION HOT GAMES typ video bez stosownych zezwoleń wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, oraz w dniu 15 lutego 2011 r. w lokalu o nazwie „Bar U.” na ulicy A. 5 w B. urządzał i prowadził gry losowe w celach komercyjnych na automacie o nazwie LION wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, tj. przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na mocy art. 107 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę 60 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 60 złotych;

na mocy art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci [...];

na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 90 zł oraz opłatę w łącznej kwocie 360 zł.

Od tego wyroku apelację złożył A. K. i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:
 - art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażające się w ustaleniu okoliczności sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego z wyeliminowaniem zawnioskowanego przez oskarżonego wniosku dowodowego w postaci opinii biegłego sądowego oraz eksperymentu procesowego określającego brak losowości urządzeń objętych postępowaniem, bez umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku, mimo że losowość danych urządzeń została zakwestionowana w świetle oceny technicznej przedstawionej przez oskarżonego;
 - art. 167 k.p.k., art. 193 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego oraz eksperymentu procesowego, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającym wpływ na

jego treść i wydanie orzeczenia w oparciu o niepełny materiał dowodowy oraz jednoczesnym przyjęciu, że ujawnione dowody doprowadziły do wykazania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

- art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
- 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak jest podstaw, aby oskarżonemu zarzucić umyślność działania polegającego na urządzeniu gier na automacie Lion Hot Games [...]a także na automacie Lion [...],

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od dokonania zarzucanego czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w G. dnia 5 lutego 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił A. K. od dokonania zarzucanego mu przestępstwa określonego w art. 107 § 1 k.k.s., a także zarządził zwrot zatrzymanych dowodów rzeczowych.

Od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 lutego 2013 r., kasację złożył oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w R. Zaskarżył ten wyrok na niekorzyść oskarżonego A. K. i **zarzucając** rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, polegające na uznaniu, że zachowanie oskarżonego polegające na urządzaniu i prowadzeniu gier losowych na urządzeniach o nazwie LION HOT GAMES typu video nr [...], LION HOT GAMES typu video o nr [...] oraz LION o nr [...] nie było działaniem podjętym wbrew obowiązującym przepisom ustawy oraz braku możliwości uznania zarzucanego, jak i przypisanego przez Sąd Rejonowy w Z., czynu za czyn bezprawny, co wynikało z niemożności traktowania przez organy państwa przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, będącego

źródłem normy prawnej zakazującej urządzania gier m.in. na automatach poza kasynami gry, a w rezultacie było podstawą do uniewinnienia A. K. od zarzucanego mu czynu, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Według Sądu Okręgowego brak notyfikacji przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych w Komisji Europejskiej w zakresie, w jakim przepisy te weszły w życie od dnia 1 stycznia 2010 r., jest faktem znanym i potwierdzonym orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11 i C-217/11. Notyfikacji tych przepisów dokonano jedynie w zakresie dotyczącym przepisów, które weszły w życie w związku z nowelizacją ustawy o grach hazardowych wprowadzonej ustawą z dnia 26 maja 2011 roku (Dz.U.2011, Nr 134, poz. 779). Jeżeli zaś państwo członkowskie Unii Europejskiej narusza obowiązek notyfikacji norm technicznych, każdy podmiot przed sądem krajowym może powołać się na tę okoliczność, zaś sąd krajowy powinien odmówić ich zastosowania.

Z kolei, jak podkreśla Sąd Okręgowy, w myśl art. 91 ust. 2 Konstytucji RP umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową. Natomiast art. 91 ust. 3 Konstytucji RP stanowi, że jeżeli wynika to z ratyfikowanej umowy konstytuującej organizację międzynarodową prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami. Z tego też powodu nienotyfikowanie projektu ustawy, jeśli z przepisów dyrektywy wynika taki obowiązek stanowi naruszenie art. 91 ust. 2-3 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu Okręgowego, cyt. „konsekwencją nieskuteczności przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jest brak możliwości stosowania także przepisu sankcjonującego naruszenie zawartego w nim zakazu, a więc przepisu art. 107 § 1 k.k.s. Konkluzji tej nie może zmienić treść art. 6 ust. 1 powołanej ustawy, który przewiduje, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej

koncesji na prowadzenie kasyna gry. Przepis ten jest jedynie źródłem normy zobowiązującej do uzyskania koncesji dla urządzania gier na automatach w ramach prowadzonego kasyna. Przepis ten nie może być uznany za źródło normy zakazującej urządzania tego typu gier poza kasynem, w przeciwnym razie wprowadzenie przepisu art. 14 ust. 1 ustawy uznane musiałby być za zbędne, czego nie można pogodzić z interpretacyjnym paradygmatem racjonalnego ustawodawcy. Nawet zakładając, że art. 6 ust. 1 ustawy mógłby zostać potraktowany jako źródło normy zakazującej urządzania gier na automatach bez wymaganej koncesji na prowadzenie kasyna, to konsekwencją takiego założenia musiałoby być uznanie tego przepisu za przepis techniczny w rozumieniu dyrektywy nr 98/34/WE, a wobec braku jego notyfikacji Komisji Europejskiej i tak należałoby odmówić jego zastosowania” (cytat z uzasadnienia wyroku).

W uzasadnieniu kasacji Urzędu Celnego w R. prezentowany jest co do tej kwestii następujący pogląd, cyt.:

„Nawet jeśli przyjąć, że niektóre przepisy ustawy z dnia 19 listopada o grach hazardowych są przepisami technicznymi w rozumieniu art. 1 pkt. II dyrektywy 98/34/WE i że powinny one były w związku z tym zostać uprzednio notyfikowane przez Komisję Europejską, to i tak nie będzie to w stanie zmienić, czy też podważyć podstawowego normatywnego faktu, jakim jest to, że ustawa z 2009 roku o grach hazardowych uchylła i derogowała poprzednio obowiązującą w tym zakresie ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, przy czym sama ustawa o grach hazardowych obowiązuje w Polsce w sposób w pełni legalny i prawnie wiążący. Sankcja prawna za brak uprzedniej notyfikacji przez państwo członkowskie przepisów technicznych, polegająca na niestosowaniu przez organy krajowe nienotyfikowanych Komisji Europejskiej przepisów technicznych, w żaden sposób nie prowadzi do pozbawienia tychże nienotyfikowanych przepisów ich mocy i nie wpływa na dalsze ich obowiązywanie. W konsekwencji również ewentualne uznanie niektórych przepisów ustawy o grach hazardowych za przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, które to przepisy wbrew obowiązkowi wynikającemu z dyrektywy nie zostały uprzednio Komisji Europejskiej notyfikowane, w niczym nie zmienia faktu, że ustawa o grach hazardowych weszła już w sposób skuteczny w życie i stanowi obecnie w sensie formalno-walidacyjnym część

polskiego porządku prawnego; może być ona z tego porządku prawnego formalnie derogowana jedynie w wyniku suwerennej decyzji polskiego ustawodawcy, który w przyszłości mógłby ewentualnie postanowić o jej uchyleniu. Dopóki jednak w normalnej procedurze ustawodawczej takie uchylenie ustawy o grach hazardowych nie nastąpi, nie ma najmniejszych powodów do tego by podważyć moc obowiązującą tej ustawy i by twierdzić, że ona cała lub też niektóre jej przepisy, w szczególności zaś przepisy mogące być uznane za przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, nie obowiązują i nie mają mocy wiążącej. Nawet jeśli rzeczywiście określone przepisy ustawy o grach hazardowych zostałyby uznane za przepisy techniczne w powyższym znaczeniu, to i tak nie byłaby to sama w sobie okoliczność wystarczająca do spowodowania zmian w obowiązującym w Polsce stanie prawnym. Ten stan prawny charakteryzuje się obecnie tym, że warunki urzędowania i zasady prowadzenia w Polsce działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach określa ustawa o grach hazardowych” (cytat z uzasadnienia kasacji).

W uzasadnieniu kasacji zaakcentowano, że „postanowienia Konstytucji RP oraz wyrażone w nich zasady parlamentarnego stanowienia prawa oraz podległości (związania) sądów oraz organów administracji przepisami Konstytucji RP i ustaw, należą do fundamentalnych zasad polskiego porządku prawnego i bez żadnej wątpliwości muszą być uznane za element tożsamości narodowej Polski, nierozzerwalnie związanej z podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi w rozumieniu przyjętym przez art. 4 ust. 2 TUE. Tego rodzaju zasad konstytucyjnych nie może naruszać nawet Unia Europejska. Przyjęta przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wykładnia przepisów dyrektywy 98/34/WE, odnosząca się do sankcji dla państw członkowskich za brak wywiązania się z obowiązku notyfikacji przepisów technicznych, nie może prowadzić do tego, że w rezultacie jej zastosowania naruszone by zostały najbardziej podstawowe zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, w myśl których władze ustawodawczą sprawuje Sejm i Senat, zaś sądy oraz organy władzy wykonawczej podlegają uchwalanym przez polski parlament ustawom i są do przestrzegania tychże ustaw zobligowane”.

W przedmiotowej sprawie poza sporem jest, jak to już wyżej zaznaczono,, że w orzeczeniu z dnia 19 lipca 2012 r. w połączonych sprawach C-213/11, C-214/11 i C-217/11 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, iż „artykuł 1 pkt 11 dyrektywy 98/34AA/E Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe tego rodzaju jak przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalnie „przepisy techniczne” w rozumieniu tego przepisu, w związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy, w wypadku ustalenia, iż przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. Dokonanie tego ustalenia należy do sądu krajowego”. Stanowisko to zostało wyrażone na tle konkretnych spraw, w których Trybunał, odnosił się do przepisów przejściowych i dostosowujących ustawę o grach hazardowych (art. 129 ust. 2, art. 135 ust. 2 i art. 138 ust. 1), a nie do przepisów zawartych w art. 14, czy też powiązanych z nim art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Z pisemnych motywów i tego orzeczenia wynika, że stwierdzenie charakteru „przepisów potencjalnie technicznych” TSUE odnosi do tych regulacji przejściowych, a nie całej ustawy, czy w szczególności jej art. 14 oraz art. 6 (por. pkt 29-39 uzasadnienia). Co do rodzajowych ograniczeń, takich, jak zawarte w art. 14 tej ustawy. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przywołując wcześniejsze swoje orzeczenie wydane w sprawie przeciwko państwu greckiemu, wskazał, że „przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn należy uznać za przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34”.

Faktem też jest, iż Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w kilku sprawach, w których pojawiła się kwestia niedopełnienia wynikającego z dyrektyw

obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej projektów krajowych regulacji prawnych, wyrażał pogląd, że konsekwencją naruszenia tego obowiązku powinno być niestosowanie nienotyfikowanej regulacji prawnej przez organy krajowe, w szczególności przez sądy (por. wyroki: z dnia 9 czerwca 2011 r., C-361/10, z dnia 15 kwietnia 2010 r., C-433/05, z dnia 8 września 2005 r., C-303/04, z dnia 30 kwietnia 1996 r., C-194/94, z dnia 6 czerwca 2002 r., C-159/00, z dnia 8 września 2005 r., C-303/04).

Jednakże jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 15/13, OSNKW 2013, z. 12, poz. 101, i **pogląd ten został podzielony przez skład Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszej sprawie**, że taka normatywna konsekwencja naruszenia obowiązku notyfikacji nie wynika z żadnego wyraźnego przepisu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r., ani z żadnej regulacji traktatowej. Ponadto wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wiążą sądy krajowe w konkretnej sprawie rozpatrywanej przez Trybunał, zaś powoływanie się na te wyroki w innych sprawach dokonuje się wyłącznie w drodze uznania mocy argumentów prezentowanych przez ten Trybunał.

Podkreślić przy tym należy, iż Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do dokonywania wykładni lub stwierdzania, że przepisy prawa wewnętrznego państwa członkowskiego nie obowiązują, nawet jeśli prawo to zostało ustanowione celem wykonania przez to państwo zobowiązań unijnych. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zajmuje się bowiem wykładnią prawa unijnego, a nie prawa krajowego. Z treści art. 267 traktatu o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej jasno wynika, że do kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy orzekanie w trybie prejudycjalnym o wykładni Traktatów oraz o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii. A zatem wykładnia prawa krajowego należy do stosujących to prawo organów krajowych, w tym przypadku do sądów powszechnych.

W uzasadnieniu wspomnianego postanowienia w sprawie I KZP 15/13, Sąd Najwyższy wskazał, że „jakkolwiek polskie sądy rozstrzygają samodzielnie kwestie prawne (zasada samodzielności jurysdykcyjnej z art. 8 k.p.k.) i są niezawisłe, podlegają tylko Konstytucji RP oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP), to

jednak nie mają prawa samoistnie stwierdzić niezgodności przepisu ustawy z umową międzynarodową, czy z Konstytucją RP. Cięży bowiem na nich konstytucyjny obowiązek poszanowania i przestrzegania ustaw tak długo, dopóki ustawa ta nie utraciła mocy obowiązującej. Również organy władzy wykonawczej nie mogą odmawiać stosowania i egzekwowania przepisów, dopóki uprawnione organy nie stwierdzą niezgodności danego aktu prawnego z Konstytucją RP lub z normami prawa międzynarodowego. Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP „Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa”. Oznacza to, że organy władzy publicznej nie mogą w sposób dowolny odmawiać stosowania prawa, zwłaszcza gdy normy prawne nakładają na nie obowiązek określonego działania. Obowiązek ten dotyczy wszystkich aktów normatywnych, które zgodnie z Rozdziałem III Konstytucji RP stanowią źródła prawa w Rzeczypospolitej Polskiej. Jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej, zakwestionowane przepisy mogą być niestosowane dopiero wtedy, gdy Trybunał wydał wyrok usuwający te przepisy z porządku prawnego stwierdzając ich niekonstytucyjność”.

Z treści art. 91 ust. 3 Konstytucji RP wynika, że ujęta w nim reguła kolizyjna nie ma zastosowania w przypadku niedochowania przez organy Państwa Polskiego obowiązku notyfikacji projektu regulacji prawnej mającej charakter przepisu technicznego. Treść regulacji prawnej uchwalonej bez spełnienia obowiązku notyfikacji nie pozostaje w „kolizji” z obowiązkiem notyfikacji. Obowiązek ten odnosi się bowiem do fazy procesu legislacyjnego i jego adresatem są odpowiednie organy państwa odpowiadające za ten proces. W momencie, w którym aktualizuje się norma nakazująca notyfikację, brak jest jeszcze normy prawnej o charakterze ustawowym, która mogłaby wejść w kolizję z tą pierwszą normą. Z reguły odmienny jest także ich zakres zastosowania. Kolizja pomiędzy obowiązkiem notyfikacji a ustawą (lub innym aktem prawnym) zachodziłaby wówczas, gdyby ten akt prawny stanowił regulacje przewidujące wyłączenie lub ograniczenie obowiązku notyfikacji w sposób odmienny od tego zakresu, który wynikałby z prawa unijnego.

W sprawie I KZP 15/13 Sąd Najwyższy wskazał, że naruszenie wynikającego z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U.L. 363, s. 81) obowiązku notyfikacji przepisów technicznych

ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Jeżeli w konkretnym postępowaniu sąd dochodzi do wniosku, że doszło do takiej wadliwości trybu ustawodawczego, może nie stosować tych przepisów tylko w ten sposób, że zawiesi prowadzone postępowanie, w którym miałyby one zostać zastosowane i skieruje stosowne pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Jednak do czasu zainicjowania tej kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia, brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, w tym jej art. 6. ust 1 i art. 14 ust. 1.

Do tego poglądu Sądu Najwyższego krytycznie odniósł się adw. K. B., dopuszczony do udziału w sprawie jako przedstawiciel organizacji społecznej (Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Branży Rozrywkowej z/s w Warszawie), który w swoim stanowisku podnosi, że zasadnicze wątpliwości budzi „wykluczenie przez Sąd Najwyższy możliwości samodzielnego niestosowania wadliwie wprowadzonych przepisów jako sprzecznych z prawem Unii Europejskiej przez sądy karne, bez potrzeby zwrócenia się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego” (s. 54 pisemnego stanowiska).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, nie podzielając zastrzeżeń przedstawiciela organizacji społecznej, i akceptując przedstawiony wyżej pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w sprawie I KZP 15/13, uznaje za ważny argument, iż sposób postępowania sądu wskazany w sprawie I KZP 15/13, zapobiega możliwości przyjmowania przez różne sądy w Polsce orzekające w sprawach karnych odmiennych ocen co do dopuszczalności stosowania przepisu prawa karnego skarbowego statuującego odpowiedzialność za urządzenie lub prowadzenie gry na automacie wbrew przepisom ustawy, a to tylko wobec braku notyfikacji Komisji Europejskiej projektu ustawy o grach hazardowych, uchwalonej przez Parlament RP w dniu 19 listopada 2009 r.

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.